

Theophili Raynavdi Societatis Iesv Theologi, Opera Omnia

Tam hactenus inedita, quàm alias excusa, longo Authoris labore aucta & emendata : Accessit Tomvs Integer Complectens Indices Septemdecim in vniversum Opus, omnium quotquot prodierunt locupletissimos, Qvibus Absolvts Divinae Av Humanae Eruditionis Thesaurus Orbi literato aperitur ; Adiectus est ...

Raynaud, Théophile

Lugduni, 1665

Capvt. VI. Ænigmatis illegitima enodatio postrema, Lutheranorum asserentium Verbum carnem factum esse, per formalem vtriusque identitatem arcanam, quæ propriam reælitatem non tollat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79561)

etiam simpliciter sunt, verè dicitur, sed in his etiam quæ sunt per compositionem coniuncta, cuiusmodi est homo, ex anima constans, & corpore. Nam eiusmodi res cum alterius sint speciei, & minime eiusdem inter se essentia, tamen quum vnita sunt, vnâ hominis naturam abolunt; quamvis addit in compositionis ratione differentia, secundum naturam rerum ad vni- tatem concurrerit. Superuacue igitur ratiocinantur, eam concurrerit. Superuacue igitur ratiocinantur, eam concurrerit. Superuacue igitur ratiocinantur, eam concurrerit.

Affinitas aliorum Patrum loca similiter exposita.

110. Hæ glossæ verborum S. Cyrilli, a quæ commo- due possunt enodandis aliis duritulis quorundam Patrum loquendi modis. Sic enim Turrianus in notis ad secundam expositionem fidei per Gregorium Thaumaturgum n. 11. quod ibi à S. Gregorio dicitur, non esse in Christo duas naturas, exponit de duabus naturis in coniunctis, & per se existentibus, ac proinde non nisi accidentario nexis. Quæ item ratione S. Cy- rillum exposuit idem Turrianus in notis ad epistolam Dionysij Alexandrini contra Paulum Samosatenum n. 3. cum interpretatur quod ibi negat Dionysius, Christum esse naturâ Deum, naturâ hominem; nempe ita ut duæ eius naturæ sine physice inconiunctæ, nec nisi accidentario copulata. Quæ et item secunda nota expositio verborum S. Cyrilli. Similiter quoque exponi potest locus S. Athanasij, propè geminis loco adducto ex S. Cyrillo. Referunt eum Athanasij locum S. Eulogij apud Photium Cod. 23 o. initio, Theoria- nus in legato ad Armen. Quamquam Leontius de Se- ctis actio. 8. in fine, cum Athanasij locum, putat con- trahere ab hæreticis. Ex Flauiano Constantinopolita- no, Marientius supra, locum proferit iisdem verbis conceptum quibus locus S. Cyrilli, ac proinde eodem modo utique exponendus est. Locus ex S. Leone, qui superius inter obiectum est adductus, vix eget hisce interpretationibus, cum verè non habeat vnâ, esse Christi naturam, sed Christum esse vnâ prolem. Ac- cedit quod non est inueniendum, eum locum fuisse adul- teratum. Nam Petrus Damiani eum locum S. Leonis allegans, epist. 1. c. 9. non legit, humanam, & diuinam esse naturam, ut habet vulgati codices S. Leonis, sed esse naturam personam; nempe & in diuinitate subsistentem, atque ad eam personam diuinâ, & subsistentem in humanitate, & carnis hominem, ac personam humanam, quamvis personalitas diuina esset. Ceteri Pontifices qui pro Eutychianismo ob- iebantur non egent interpretatione. Nam Iulij epi- stola quam Eutychiani iactabant, non erat Iulij, sed Apollinarij, fontis Eutychianismi, quam suppositio- nem notant Leontius I. de Sectis actio. 8. Vigilius qui rem allegabat, nullius in hac parte est momenti. Nam cum ea fauere qua pro se iactabant Eutychiani, erat Pseudo-Pontifex: ac ne tunc quidem aperte, & quasi ex cathedra usurpata docuit hæresim; sed clau- culum, ac per ambages. Vide Bellarminum lib. 4. de Pontif. c. 10.

Inanis itaque, imò blasphemia est, & cum omni detestatione explodenda enodatio ænigmatis diuini- tis propositi, quam Eutyches, alique eius, aut ante- cessores, aut patrij tradiderunt. Et sicut Nestorius subiaceret detestationi qua feritur Cain, quia malè

diuisit; ita Eutyches eandem incurrit maledictionem, quia malè confundes pessimè obrulit, ut scitè dixit Vigilius. l. 3. contra Eutychem in fine.

CAPVT VI.

Enigmatis illegitima enodatio postrema, Lu- theranorum asserentium Verbum carnem fa- ctum esse, per formalem vniusque identitatem arcanam, quæ propriam realitatem non tollat.

131. Tentant quoque ænigma diuinitis propositū superioris seculi Sectarij, nec omnes vno modo. Pleri- que enim pro more hæreticorum, mangones egerunt priscorum errorum. V. G. Menno Anabaptistarum Si- gnifer, Eutychetis expositionem per omnia probauit. Adam, Pastoris admisit interpretationem Nestorij, ve latè refert Georgius Cassander in commentario de duabus naturis & vna persona Christi. Sed quod iam & Nestorium & Eutychetem tanquam peruersè, & indigne interpretatos repulerimus, non est quod de- nūd cum his nuperis illorum affectis ludamus ope- ram. Exeutienda igitur est interpretatio alia quam ad- hibuerunt Lutherani, ut latè referunt Bellarminus l. 3. de Christo c. 1. & qui cum eis cominus verbo, & scri- pto diu conflixit Gregorius de Valentia 3. p. d. 1. q. 2. p. 3. ac fusius in opere contra Vbiquitarios.

Commentum Lutheranorum, de formali Verbi, & carnis identitate.

His ergo & alijs Catholicis tractatoribus referenti- bus, accepimus ex Lutheri caula nonnullos, præsertim verò Schmidelinum Lutheri ipso auspice, eam tradi- disse rationem exponendi quomodo Verbum sit fa- ctum caro, seu homo, quod persona Verbi eiusque di- uinitas, cum diuinis attributis omnibus, & operatio- nibus sint in humanitatem transfusa. Ex quo intulerūt Christum etiam quatenus hominem, esse diuinam per- sonam, ac Deum omnipotentem, infinitum, æternum, immensum, procreatorem, rectorem, & conseruator- tem vniuersi. Non enim censent harum propositionū, hic homo (demonstrato Christo.) est persona diuina, vel hic homo est omnipotens; sensum duntaxat esse, hac persona terminans istâ humanitatē, est Deus & omnipotens; sed planè affirmant earum propositionum sensum esse, hic homo etiam secundum suam humanitatē, est Deus, & om- nipotens. Quam esse volunt illam formalitē vi vniōis factam exaltationem humanitatis Christi ad equalita- tem Dei: quam exaltationem sibi videntur in quibus- dam scripturis olfacere. Humanitatem quoque, cen- sent formaliter vi vniōis transfusam fuisse in diuini- tatem, sed dispari modo, quàm sint diuina in humani- tatem transfusa. Nam humanitas non perfecit Ver- bum, atque ad eam illi neque perfectionem vllam con- tulit, neque infirmitatem communicauit, ut à diuini- tate factum est ergo humanitatem, cui diuinitas se to- ram, omniaque attributa & bona sua immisit; non qui- dem essentialiter, aut subiectiue, quasi scilicet huma- nitas per suam essentiam sit diuinitas, vel diuina attri- buta; quod solius diuinitatis est proprium; aut quasi diuinitas, eiusque attributa, insint humanitati tanquā accidentia subiecto: Sed quod diuina Verbi personalita- tas, & natura, & proprietates, insint humanitati modo quodam singulari, & arcano, quem personalem, aut Hypostaticum appellant: eiusque arcani modi benefi- cio effici dicunt, ut humanitas Physicè quidem infirma maneat, & omnia sibi connaturalia retineat; habeat ta- men etiam diuina; nec ratione tantum suæ personæ sit æterna, omnipotens, omnisciens, & cetera huiusmodi, sed ipsamet per seipsam immediatè sit Deus, sit æter- na, omnipotens, omnisciens, sed nominatim omnipræ- sens, non essentialiter, sed communicatione ac dono:

E 4 Ita

Ita tamen ut secundum formas significatas per extrema prædictarum propositionum, unum, & idem sint humanitas & Deus, eiusque attributa, non autem duntaxat ratione suppositi habentis, & diuinitatem, & humanitatem cum deitate, in scripturis, ut volunt, affirmatam. Non enim si corpus dicitur animatum, hoc est habens animam, sequitur animam æquari à corpore, sicut æquaretur si per ineffabilem animam cum corpore communicationem nunquam in rerum natura positam, corpus esset unum, & idem cum anima. Sic igitur iuxta istos, Verbum caro factum est, & Deus est homo, quia verè humanitas manens humanitas, & naturam suam, ac connaturales dotes retinens, est idem formaliter quod Deus, arcano quodam, & inexplicabili identitatis modo, quem penitus scrutari sit nefas.

Est stupidus error.

132. Enodatio ista propositi enigmatæ, non modò falsa est, sed etiam apertè stulta, & insigne argumentum exhibens stupiditatis Sectariorum. Prolixè eam refellit Valentia suprà adductus, & benè ex Patribus, Turiannus epistola longa contra Vbiquestas. Sat sit dicere, ex reali communicatione attributorum, & diuinitatis facta humanitati, turpiter ab his Lutheri combibonibus illatum fuisse, humanitatem esse formaliter Deitatem, ac diuina attributa. Hoc enim plane est confundere humanitatem cum Deitate: quia inter humanitatem, & Deitatem, eiusque attributa, non intercedit identitas vlla quæ affirmari formaliter possit, nisi humanitas transeat in Deitatem. At qui ad affirmationem vnius de alio secundum suppositum, seu subiectum utriusque extremo commune, sufficit, & exigitur identitas suppositi, atque subiecti. Ut cum dico, *homo est niger*, significatur identitas inter subiectum habens nigredinè, & hominè. Similiterque cum dico, *homo est animal rationale*, affirmatur identitas formæ animalis rationalis, & alterius extremi, siue hominis. Igitur ad formalem affirmationem Deitatis, eiusve attributorum de humanitate exigitur identitas utriusque formæ constituentis prædicatum, & subiectum. Ea autem identitas non potest dari, si humanitas maneat humanitas. Necesse igitur est, ut in Deitatem transeat; quod est reuolui in cœnum, ac volutabrum Eutycheis. Examina verò cōtradictionum è monstro hoc placito ebullientium, nihil atinet commemorare; cum per se pateat ex hoc figmento sequi, Christum secundum humanitatem suam, potuisse ipsam suam humanitatem primò producere. Nam id præstare potuit per suam diuinitatem, quam hi fabulones aiunt eandem formaliter esse cum humanitate. Est autem contradictio apertissima, ut aliquid seipsum primò producat; esset enim priusquam esset. Quæ item contradictio, manifestè sequitur ex identitate humanitatis, & diuinitatis. Et inde quoque habetur humanitatè, neque pati, neque mori potuisse,

est enim (iuxta istos,) idem quod diuinitas. Item habetur diuinitatem pati, & mori potuisse, cum sit idem quod humanitas, quæ passa, & mortua est.

Miseret verò me responsi quo aduersarij has contradictiones declinare se putant, dicentes eam naturam tam discrepantium identitatem esse miram, & arcanam, & Christum ita secundum Deitatem fuisse impassibilem, & immortalem, ut simul esset ineffabiliter mortalis, ac passibilis. Hoc dico mouere miserationem. Nullus enim est ita arcanus, & ineffabilis modus, quo propositiones cōtradictoriæ, quales sunt quæ sūt adductæ, ita conciliari queat, ut ambe sint simul veræ. Scripsi contra hoc responsionis portentum S. Athanasius in capitibus ad Eustathium, adductus à Francisco Tuniano epistola contra Vbiquestarios. Nunc integer de hac re libellus extat inter Athanasij opera Græco-latina; quem superius ex Photio adiuuauimus Theodoretus. Ibi potenter, ac manifestè euincitur, quanto delirio, impossibile effectio, & coniunctio inconiungibilium, tribuatur Deo. Nec rectè obtenditur inexplicabilitas capibus nostris superior, cum non modò per nos concipi, sed nulla etiam vi existere huiusmodi confociatio queat.

Ad eius firmamenta.

133. Argumenta Sectariorum cum quibus agimus, nihil minus probant quàm quod ipsis propositum est probare. Urgent enim duntaxat nonnulla Scripturarum, & Patrum loca, quibus gloria, & maiestas Christi celebratur; quæ nonnulla tribuuntur, quæ sunt planè Deo propria. Sed nimirum Scripturæ, & Patres, iis locis ferè agunt de attributis Christi hominis, prout eius humanitas in diuino Verbi supposito subsistit, & eaque ratione in concreto omnia Verbi prædicata participat. Sicut etiam vice versa, Verbum humanis prædicatis communicat, ut suo loco est exponendum. Aliquando tandem agunt de humanitate verbo tenus in abstracto, sed v'surpantes abstractum pro concreto: ut cum homo dicitur à Verbo assumptus. Itaque ex illis Scripturarum, & Patrum locis, nihil tale concluditur quale aduersarij inferebant. Fritiolum verò & falsissimum est quod addunt, negata ea communicatione formali Deitatis facta humanitati, duplicem Christi personam cum Nestorio esse agnoscendam, ne diuinitas à Christi perpeffionibus sit protus extranea, euacueturque redemptio nostra, dicendo purum hominem esse pro nobis passum. Hæc omnia sunt à vero alienissima. Posita namque vnica Christi persona, & Deitate nullum in seipsa dolorem, aut perpeffionem excipiente, intelligi commodè potest, quomodo Christus sit homo Deus, nōsque non puri hominis, sed Dei in carne patientis perpeffionibus redempti simus. Quare post tam varias tam multorum hæreticorum enodationes hætenus propositas, ænigma diuinitis propositum, manet adhuc inexplicatum, eiusque legitima enodatio, adhibenda superest.